EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 09/09/2021 a les 10:58

?Canvis

L'espectacle públic que estem presenciant aquests dies gràcies a la penjada d'hàbits no oficial d'un home que s'ha enamorat malgrat el seu compromís amb els vots eclesiàstics és, a banda de pornogràfic, digne d'estudi, no del subjecte en qüestió, sinó d'aquells que l'apunten amb el dit i amb la metralleta. I que consti que no he vingut a defensar el senyor, que no és gens sant de la meva devoció, sinó a reflexionar una mica sobre el linxament per part d'una societat que no canvia de parer, que no s'equivoca, que es manté ferma, coherent i pulcra en anys d'existència.

Una de les imatges que més em van impactar la primera vegada que em vaig posar uns esquís, va ser la gent que un cop pujats als telecadires o al final d'una baixada encenien un cigarret. O el cigarret que encara encén el veí jugador de bàsquet quan arriba a casa després d'un partit. I el client matutí del bar que entra amb caminador i faixa ortopèdica i demana al cambrer un cigaló, una barreta de xocolata i que si us plau li obri la màquina del tabac per fumar-se el primer paquet del dia. És que tots estem fets de contradiccions, de grans i de petites.

A mida que m'he anat fent gran i que les espurnes de la joventut i les idees més radicals s'han esfumat, miro les contradiccions i els canvis com a drets universals. És a dir, fins a quin punt un compromís ho és per ser inamovible? Que no ens casem i ens divorciem? I si acostumo a vestir de fosc i m'enamoro d'una camisa hawaiana? Malgrat els anys, que no provem aliments que fins ara no menjàvem? Que avui dic blanc i demà dic negre, i a sobre no perjudico a ningú, quin problema hi ha?

Que no ens hem d'empassar les paraules dites quan no teníem fills de quan els tenim? Que no criticàvem els nens al llits dels pares i ara després d'anys encara els tenim dins el nostre? I és que no podia amb el rosa i ara és un color que em transmet serenor, optimisme i alegria. Que fa uns anys m'encantava la platja i ara no puc ni trepitjar la sorra. Que estic amb el Tal i ara em casaria amb el Pascual.

I és que hi ha algun gust, pensament o manera d'actuar intrínsec en un mateix i per sempre? Deixem-nos d'històries i que visquin els canvis i les contradiccions perquè la vida és llarga i plena de muntanyes i de sots, de llums i ombres, de caramels i pebre, i mai no sabem si haurem de beure aquella aigua que vam jurar que no beuríem mai.